

Dunaway valt te lezen. Eigenlijk wordt deze troosteloosheid nog het best verwoord in de door Sophie Worthen over ambient melodielijnen heen gesproken tekst aan het begin en het einde van het nummer. Het middenlevert een avontuurlijke muzikale kabbeling op. Rime, het tweede nieuwe werkje, wordt gekenmerkt door verschillende geluidselementen die in afwijkend tempo over elkaar heen gedubd zijn. Het levert een aparte potpourri op aan melodielijnen die soms met elkaar synchroniseren om daarna ieder weer een eigen weg te vervolgen. Het van Planets + Persona afkomstige The Night Of The Hunter Part 2 vormt de eerste live-track. Sferische elektronica met een hoofdrol voor de zang van Lisen Rylander Löve. Antioch schreef Barbieri speciaal voor dit concert. Lisen Rylander Löve (saxofoon) en Luca Calabrese (trompet) kregen de kans om te improviseren op de achtergrondmelodie die Barbieri door liet lopen terwijl hij het podium verliet. Het van Stranger Inside afkomstige Hypnotek vormt de afsluiter, waarin de bijdragen van Rylander Löve en Calabrese een verrijking zijn. Met Variants.2 levert Barbieri opnieuw een mooie bijdrage aan zijn discografie en wordt de liefhebber getraakteerd op aangename uitvoeringen van zijn werk, terwijl hij zijn legaat met indrukwekkend materiaal uitbreidt.

Wilco Barg

CHARLIE BARNES

Oceanography

(SUPERBALL MUSIC)
#Bastille #progpop

Charlie Barnes bracht drie jaar geleden zijn debuut More Stately Mansions uit, een album dat veel ogen zijn kant op deden gaan. Onder die paren ogen bevonden zich ook die van de popgiganten van Bastille, door wie hij als live-lid gevraagd werd. Hij toerde door Engeland met zijn jeugdhelden Amplifier, en inmiddels heeft hij op de grootste podia en popfestivals van Europa mogen spelen. Barnes heeft ook nog stukjes vrije tijd gevonden om van zijn tweede wapenfeit, Oceanography, een zeer fatsoenlijk album te maken. Ieder nummer op Oceanography is doordrenkt met pop-elementen, catchy haakjes en meezingers. Barnes weet, binnen het genre, veel verschillende kanten op te schieten. Soms pakt dat fantastisch uit, zoals in het minimalistische en bijna elektronische Will & Testament, dat een heerlijk poppy stukje kopstem heeft. Een ander voorbeeld is het statige Former

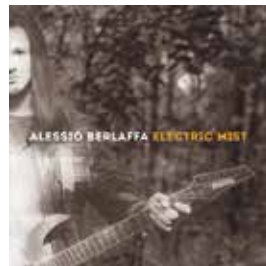
Glories, waarbij Barnes een meer klassieke, hoge zang uit de kast trekt. Het verschrikkelijk zoetsappige The Departure is een van de momenten waarop Barnes helaas geen indruk kan maken. Vergelijkbare problemen treden op in Maria. Het klinkt als te vrolijk, te catchy en eigenlijk niet zo interessant. Barnes leent bij het componeren duidelijk van zijn populaire voorgangers, bands als Muse, Amplifier en The Editors lijken duidelijke voorbeelden te zijn. Oceanography is niet zozeer een ondermaats album, het is er slechts eentje dat niet boven het maaiveld uitkomt. Je gaat je afvragen wat er zou zijn gebeurd als hij alle tijd had gehad om door te componeren en niet fulltime op tournee was geweest. Dit zijn nogal brave, uiteenlopende popnummers die eigenlijk nergens écht een daverende impact maken. Oceanography is een album waar Charlie Barnes duidelijk zijn hart en ziel in gelegd heeft, maar voor een echte knaller mist het pit en een vleugje originaliteit.

Ruben Borger

ALESSIO BERLAFFA

Electric Mist

(LION MUSIC)
#gitaar #instrumentaal #melodieuzemetal

Alessio Berlaffa maakte eerder al twee cd's met de metalband Doomsworth maar heeft die nu achter zich gelaten om een instrumentaal conceptalbum op te nemen. Electric Mist is volledig opgebouwd rond de gitaar van Berlaffa. De ritmesectie bestaat uit wisselende muzikanten maar is prominent aanwezig in de mix. Berlaffa wil op deze plaat de grootsheid van de natuur evoceren en dat doet hij met elf stukken die vloeiend aan elkaar worden geregen, soms hevig, soms lyrisch, zoals dat de natuur betaamt. Hij heeft een mooie, volle en stevige toon en beschikt over voldoende compositorisch vermogen om te zorgen voor de nodige afwisseling in melodie, tempo en timbre. Sporadisch beroert hij ook de keyboards. Zelf verklaart de muzikant dat hij het soort instrumentale albums die klinken als een backingtrack zonder zang wil overtreffen met echte composities. Daar is hij in geslaagd en in die zin zit hij in de lijn van grootmeesters als Satriani en Vai. De composities zouden wellicht wat aan zeggingskracht winnen door een minder druk geluidsbeeld, maar globaal kunnen we stellen dat de Italiaan een instrumentale gitaarplaat heeft gemaakt die het gemiddelde overstijgt.

Geert Ryssen

XAVIER BOSCHER

Embryogenesis

(ORFEO'LAB)
#progressiverock #progmetal #instrumentaal

De Franse gitarist/multi-instrumentalist Xavier Boscher is intussen aan zijn tiende soloalbum toe, en toch zal deze naam bij weinigen een belletje doen rinkelen. Ten onrechte, zo blijkt, want met zijn laatste album verblijft hij de progressieve wereld met een perfecte mix tussen progrock, progmetal en new age. Oorspronkelijk was zijn muziek eerder poppy en elektronisch, maar na omzwervingen bij een aantal (soms heavy) nevenprojecten zoals Nebuleyes en Misanthrope werden de composities gaandeweg veel progressiever. Het nieuwe album Embryogenesis is grotendeels instrumentaal, enkel het eerste nummer Cornucopia bevat enkele onverstaanbare zanglijnen. Het duel tussen de harde gitaarriffs en de elektronicasound is onmiddellijk aanwezig, alleen zitten bas en zang hier niet goed in de mix. Maar vanaf het tweede nummer Illumination bewijst Xavier Boscher zijn klasse met prachtige melodieuze gitaarsolo's, afgewisseld met shredding. In Female Architecture zijn er vrouwelijke achtergrondvocalen te horen, eerst nog met stevig gitaarwerk, maar dan volgt geheel verrassend een rustig jazzy intermezzo op bas en piano, afgewisseld met metal-achtige gitaarriffs. Variatie is troef op dit album. Fusion meets Jean-Michel Jarre of shredding vs new age, zo kun je Timelessness Kingdom samenvatten. Het lijkt wel of Boscher zijn hele carrière in dit album wil samenbrengen, van akoestisch ambient en minimalistisch over symfonisch tot hardrock. Bijna alle instrumenten worden door hem bespeeld. De drums klinken heel goed, hoewel het niet altijd duidelijk is of het om akoestische dan wel elektronische drums gaat. Er zijn enkele gastoptredens, zoals de schitterende baspartijen van Jean-Jacques Moréac, Boschers maatje bij Misanthrope. Na een smooth jazzy intro culmineert het nummer opnieuw in een mix van hardrock en symfonische rock. En dan moet het hoogtepunt nog komen met het bijna twintig minuten durende titelnummer waarin Boscher nog eens alle remmen losgooit met heel veel keyboards en gitaarriffs; je ontwaart zo waar een vleugje Ayreon. Kortom, dit album heeft me compleet verrast met een vat vol tempo- en sfeerwisselingen en uitstekende arrangementen. Boscher is een man om in de gaten te houden!

Claude Bosschem

BOSS KELOID

Melted On The Inch

(HOLY ROAR RECORDS)
#sludgemetal #progressiverock #stonerrock

Het Engelse Boss Keloid (afgeleid van een song van Iron Monkey) houdt het midden tussen sludgemetal en stonerrock, maar voordat je deze recensie onmiddellijk overslaat: er is absoluut ook een progressieve insteek. De term sludge verwijst naar een kruising tussen doom en hardcore punk, waarbij trage maar heavy ritmes, schreeuwerige vocalen en een duistere sfeer centraal staan. Maar alhoewel veel van deze elementen op dit album aanwezig zijn, kadert Melted On The Inch zeker binnen het stramien van de progressieve rock. Boss Keloid onderscheidt zich van vergelijkbare acts in het genre door de afwisseling tussen zwaar pompende gitaarriffs en akoestische passages met heel wat keyboards op de achtergrond. Ook vocaal wordt de agressieve, vaak schreeuwerige zang gevolgd door loepzuivere zanglijnen. Niet zelden worden psychedelische intermezzo's (vooral van het orgel) doorweven met 'distorted guitars', en de typische complexe ritmes doen ook aan Gentle Giant denken. Echt spijtigde gitaarsolo's kom je niet tegen, maar je hoort tussen de lijnen door wel de typische gitaarsound van Black Sabbath. De speciale ritmes en de akoestische gitaren aan het begin van Jromalih hebben raakpunten met de Zweedse progressieve rock, maar als de gitaren weer invallen, krijg je eerder Tool-invloeden te horen. De ingewikkelde maar toch toegankelijke composities leiden tot een mix van Porcupine Tree en Pain of Salvation. Veel referenties aan andere groepen, maar toch is het sterke punt van deze mannen precies hun originaliteit en de uitstekende arrangementen, weliswaar minder tempowisselingen maar een scala aan sfeerwisselingen. Een vleugje reggae, Latijns-Amerikaanse ritmes, stonerrock à la Neurosis, het kan allemaal en ze weten het op een fantastische wijze samen te brengen. Overigens speelt ook de ritmesectie een belangrijke rol; ook hier geen snelheidsrecords maar zeer creatieve bas- en drumlijnen. Ze speelden al op festivals als Bloodstock en Hammerfest, maar dit mag voor de breeddenkende progger geen reden zijn om dit pareltje te laten liggen.

Claude Bosschem